

DARMOÅ½ROUTI - II.

ÄŒetvrtok, 19 ÄŒervenec 2018

2. BruÅ¥íjk - V dobÄ› studiÃ- jsem se dÃ-ky touze po samostatnosti plÃ¡jala po nejrÅ-znÄ>jÅ-ch podnÄ>jmech. Jeden byl lepÅ¡íÄ- neÄ¾ druhÅ½. V prvnÄ-m byla hroznÄ>j zima, v dalÅ¡íÄ-m snad stÅ›ido slonÅ-, kterÄ© mi vÄ>Ä•nÄ> dupalo nad hlavou a tÅ™etÄ-m pro zmÄ>nú mravenci. Ti sice nedupali, ale i kdyÄ¾ jsem se jich snaÅ¾ila vÅ>jemoÅ¾nÄ> zbavit, byli Ä°oplňÄ>vÅ>jude. zvÅ-Å™Ä|tkÄ|ch jsem sice touÅ¾ila, ale tyhle chlapÄ-ky jsem tÄ-m zrovna nemyslela.

PoslednÄ- podnÄ>jem byl

nejkratÅ¡íÄ- a nejhorÅ¡íÄ-. To jsme si s kamarÃjdou NatÅ¡iliÄ- pronajaly pÄ>krou garsonku v blÄ-zkosti centra Brna. Poloha ideÅ|lnÄ-, protoÄ¾e jsme tam obÄ>mÄ>ly jak Å|kolu, tak brigÅ|du. Asi Ä•tyÅ™icetiletÅ½ majitel pÅ-sobil sympaticky, a zdÄ>jlo se, Ä¾e s nÄ-m bude rozumnÄ>j domluva. OvÅjem zdÄ>jnÄ-nÄ>kdy klame. NetuÅjily jsme, Ä¾e pan domÄ>jicÄ-mÄ>pÅ™edstavu, jak si se studentkami bude chodit uÄ¾Ä-vat. Zjeval se v bytÄ> pod nejrÅ-znÄ>jÅ-ch mi zÄ|minkami a vedl nepÅ™Ä-jemnÄ© dvojsmyslnÄ© Ä™eÄ•i. Jednou odpoledne pÅ™iÅ|el, kdyÄ¾ se NatÅ¡ilie zrovna koupala. NevidÄ|l mÄ>, protoÄ¾e jsem v tu chvÄ-li byla na toaletÄ>, a tak si mysel, Ä¾e nejsem doma. Vlezl za NatÅ¡iliÄ- do koupelny a zaÄ•al ji ve vanÄ> osahÃ|vat. JeÄ•ela jako o Ä¾ivot, tak jsem jÄ-spÄ>chala na pomoc. KdyÄ¾ jsem tam vtrhla, Natka se choulila ve vodÄ> a zaskoÄ•enÄ©mu Ä°toÄ•nÄ-kovi zaÄ•aly Ä|lehat z oÄ•Ä- nenÄ>jistnÄ© blesky.

â€žAbyste se nezblÅjznily,
urÄ•itÄ> jdete s kdekÅ½m a najednou budete dÄ>lat cavyky?â€œ

OdstrÄ•il mÄ>a chvatnÄ>
odchÃ|zel z bytu.

Ve dveÅ™Ä-ch se jeÅjtÄ> otoÄ•il:
â€žA vÅbec, sbalte se a vypadnÄ>te odsud, krÃ|vy!â€œ

ZÅ-staly jsme jako opaÅ™enÄ©.
Abychom se vyhnuly dalÅ¡íÄ-m podobnÅ½m zÄ|Å¾itkÅ-m, radÄ>ji jsme nÄ>sledujÄ-cÄ-ho dne byt opravdu opustily.

SedÄ>ly jsme v naÅ¡íÄ- oblÃ-benÄ©
kavÄ>rnÄ> VenuÅji a obloÄ¾enÄ© zavazadly pÅ™eměnÄ½Ålely, kam se tak narychlo vrtneme.
ObvolÄ|valy jsme inzerÄ;ty, kamarÃ;jdky na kolejÄ-ch a vyptÄ|valy se znÄ>mÄ½ch, kteÅ™Ä-postupnÄ>pÅ™ichÄ|zeli. RÅ-znÄ>nÄ|m radili, ale nic konkrÄ©tnÄ-ho se poÅ™Ä|d nerÄ½ovalo.

â€žMÅ-Å¾ete se zatÄ-m nastÄ>hovat
ke mnÄ> do aÅ¥asuâ€œ, ozval se z niÄ>e ho nic Michal ZboÅ™il, kterÄ½ do tÄ© doby vypadal, Ä¾e se o nÄ>js vÅbec nezajÄ-mÄ>j. Zato on mÄ> zajÄ-mal uÄ¾Ä docela dlouho. MyslÄ-m, Ä¾e od tÄ© doby, co jsem s nÄ>m na Ä°oplňÄ©m zaÄ•Ä|tku svÄ©ho studia Ä¾urnalistiky dÄ>lala rozhovor. MladÄ½, ale jiÄ¾ uznÄ>vanÄ½ scÄ©nograf, kterÄ©mu se krÄ|jsnÄ> smÄ>jly oÄ•i, ve mnÄ> vyvolÄ>val zvlÄ>jtnÄ-vibrace. MÄ>lo to jen jednu chybu â€“ Ä¾il s hereÄ•kou Ivetou StrÄ|nskou. ZÅ-stala jsem na Michala nevÄ>Å™Ä-cnÄ>koukat a v hlavÄ> mi to Ä|rotovalo. VÅ¾dyÅ¥ v tom atelieru pÅ™ece bydlÄ>- se svou pÅ™Ä-telkynÄ-, tak co to mÄ>j znamenat?

Než jsem se nadechla k
nějakému dotazu, pánedejel mě: „žádám teď napiš novou práci ve Francii, tak tam
mám rádete zástat klidně až do prázdnin. Jeden den následující od vás nechci, ale mám
jednu podmínku.“

Natálie, která Michala moc
neznala, po mě loupila očima. Jak slyšela o ažasu a o podmínce, urátila si hned
zpomněla na chlápnýho bytnáře.

„Jakou podmínku?“ zeptala jsem
se.

„Budete se starat o
Bruňák.“

Brutus, zvaný Bruňák, byl
statný náramecký boxer, který patřil Ivetě.

„To není. Jeden zájemní problém,“
vyhrkla jsem nadšeně, „že navíc tady Natálie studuje veterinu, tak bude mít psisko
pánmo odbornou páčku. Iveta jede s tebou do Francie?“

„Ne, pánmed měsáčem jsme se
rozešli. Je teď v Americe a dohodli jsme se, že ten její podíl zůstane
zatím u mě, než se vrátí.“

Pánikyvala jsem a srdce-ko
se mi tetelilo radostí, že je Michal volný. Tedy snad.

„Jestli chcete, holky, mám rádeme
tam zajít rovnou. Večer už musíme být v divadle. Je to kousek od Luňánek, za
chvíliku jsme tam.“

Vzal nějméně dvě největší - taříky
a vykročil. My, ovšem zbytkem zavazadel, cupitaly za něm.

„Pojďte se na něco podvatáčky,
otočil se na něj a potom strhl ze sloupu nějaký lávky, žádavky jsem psal, když
se Bruňák minulý den zabíhal.“

Na lávku stál, že se
ztratil zlatý boxer a hlavně tam bylo zdánlivě zvláštně známený - že nestojí mu
levý ucho. Nějaký vtipný lek k tomu pánipsal: „žádám Hlavu, že stojí - tobě,
volejte Zasmíli jsme se tomu a z Michala pak vylezlo, že Bruňák vlastně pořádá
poslouchá jen Ivetu, takže je s něm trochu těžký - pořádázený. Jak vypadá trochu“

tÄ›Å¾ÄjÄ-, to jsme mÄ›ly teprve poznat. PÅ™ivedl nÄjs ke Ä•tyÅ™patrovÄ©mu secesnÄ-mu Ä•inÅ¾Äjku. ProÄjli jsme domem, pak bylo pÄjr schodÄ¬ dolÄ¬ a proti nim velkÄ© dveÅ™e do zahrady. ParÄjda! Napravo se vchÄ;jelo do Michalova krÄjlovstvÄ-. PÅ™ivedvedl nÄjm jednopokojovÄ½ byt, kterÄ½ byl pÅ™ipojen k velkÄ©mu atelieru, plnÄ©mu nÄjvrhÄ¬ divadelnÄ-ch scÄ©n v rÄ¬znÄ©m stÄ;jdiu vÄ½voje.

BruÅ¥Äjk nÄjs pÅ™ivÄ-tal jako starÄ© znÄjmÄ©.

â€žMiluje Å¾enskÄ©, dareba. JÄj myslÄ-m, Å¾e to s nÄ-m v pohodÄ› zvlÄjdnete. HlavnÄ› ho venku nepouÅjtÄ>jte z vodÄ-tka, jinak zdrhne.â€œ

Potom nÄjm Michal dal potÅ™ebnÄ© instrukce ohlednÄ› bytu, sloÅ¾enek, krmenÄ- psa a zbyteÄ•nÄ©ho pohybu v atelieru. â€žJeÄjtÄ› BruÅ¥Äjk skoÄ•Äm vyvenÄ•it, neÅ¾ se tady rozkoukÄ;te, ale pak uÅ¾ musÄ-m mazat do divadla.â€œ Vybalily jsme si pÄjr vÄ;cÄ- a slastrnÄ› odpoÄ•Ä-valy na velkÄ©m letiÄjtì, kterÄ© zabÄ-ralo snad Ä•tvrtinu mÄ-stnosti. Bylo plnÄ© polÄjtÄjÅ™Ä- a u zdÄ- obestavÄ>nÄ© soustavou skÅ™Ä-nÄ>k a polic.

â€žTo je snad sen,â€œ rozplÄ½vala se NatÄjlie, â€œtady se dÄj bydlet celÄ½ den v posteli.â€œ

ProhlÄ©dla zÄjsoby v ledniÄ•ce, namÄ-chala pro kaÅ¾dou drink a uvelebila se znovu v polÄjtÄjÅ™Ä-ch.

â€žTy, Heleno, nezdÄj se ti, Å¾e nÄjak dlouho nejdou, kdyÅ¾ Michal poÅ™Äjd tolík spÄ›chal?â€œ

NeÅ¾ jsem staÄ•ila odpovÄ>dÄ›t, ozval se z chodby rÄ;jmus, kÅ™ik a ÄjtÄ•kot. VybÄ>hly jsme z bytu. Michal leÅ¾el na zemi, ruku vraÅ¾enou pod dveÅ™mi na zahradu, zatÄ-nal zuby bolestÄ- a mezi nimi cedil nadÄ;jvky. BruÅ¥Äjk skÄ;jkal kolem v bezmeznÄ©m nadÄ;jenÄ-, Å¾e pÄjnÄ-Ä•ek vymyslel nÄjakou novou hru. KdyÅ¾ se Michal posbÄ-ral, tak se ukÄ;jalo, Å¾e utrpenÄ- mu pÄ-sobil malÄ-Ä•ek levÄ© ruky, kterÄ½ nÄjak divnÄ› odstÄ;jval.

â€žCo jsi dÄ›lal, prosÄ-m tÄ›?â€œ zeptaly jsme se tÄ©mÄ•Å™ souÄ•asnÄ>.

â€žChtÄ›l jsem kopnout psa do prdele,â€œ konstatoval suÅje Michal a vypil narÄ;j mÄ-j drink. â€žMnÄ› se totiÅ¾ venku vysmeklo vodÄ-tko z ruky, BruÅ¥Äjk zaÄ•al utÄ-kat, mÄ;jlem ho pÅ™ejelo auto a pak jsem ho nemohl chytit. Å-ilenÄ› mÄ› vytouÄ•il. KdyÅ¾ uÅ¾ jsme nakonec byli tady v domÄ›, tak se zastavil nad tÄ›mi pÄ•ti schody a jÄj to Ä°oplňÄ› vidÄ›l. V tom vztek u jsem si pÅ™edstavil, Å¾e ho zezadu nakopnu, on sletÄ- z tÄ›ch schodÄ- a rozplÄjcne se u dveÅ™Ä-do zahrady. Jako v kreslenÄ©m filmu. Tak jsem se napÅ™Äjhnul a kopnul, jenÅ¾e BruÅ¥Äjk se dal v tom momentÄ› do pohybu. ProstÄ› uhnul, jÄj jsem promÄ;jchnul naprÄ;jzdro a dopadl jsem pÅ™esnÄ› tak, jak jsem to naplÄ;jnoval jemu. Ta ruka pod dveÅ™mi, to uÅ¾ byl bonus.â€

â€žTo mÃ¡j za to, Â¾e jsi chtÄ›l
ublÄ-Â¾it nÄ›mÃ© tvÄjÄ™i, â€œ chechtala jsem se, zatÄ-mco do sebe Michal obrÃ¡til i druhou sklenici.

â€žNemÄ›l bys pÃ-t, budeÄj muset
zajet k doktorovi, â€œ upozorÅ‘ovala NatÄjlie a prohlÄ-Â¾ela Michalovi ruku.

â€žBudeÄj taky doktorka, tak s
tÃ-m nÄ›co dÄ›lej. NemÄ›jm teÄ• Ä•as nÄ›kam jezdit. â€œ

â€žTo se musÃ- reponovat, â€œ
prohlÄjsila NatÄjlie a pro jistotu do sebe taky kopla panÄjka.

Chvilku Michalovi s malÄ-Ä•kem manipulovala a mnÄ› pÅ™ipadalo, Â¾e je najednou nejdelÄjÄ- ze vÄjech prstÄ-. NaÄjla jsem mezitÄ-m lÄ©kÃjrnÄku a vyrabily jsme vÄ½stavnÄ- dlahu. Michal vÄjak najednou pojal myÄlenku, Â¾e je tÄ™eba vÄ›c dotÄjhnut aÄ¾ do konce, tak rozmÄ-chal v hrnku sÄjdru a celÄ½ Ä°tvar umÄ›lecky zaplÄjcal. Pak byl teprve sÄjm se sebou spokojen.

â€žKdyby nÄ›co, tak volejte! â€œ
mÄjvnul sÄjdrou mezi dveÄ™mi a zmizel.

Nakonec volal jeÄjtÄ› v noci sÄjm. Z nemocnice. MalÄ-Ä•ek pÅ™ijel k sobÄ›, zaÄ•al otÄ©kat a straÄjnÄ› bolet, jak ho ta sÄjdra tiskla. Michal musel svÄ© umÄ›leckÄ© dÄ-lko rozbÄ-t kladivem pÅ™Ä-mo na tom bolavÄ©m prstÄ>, aby se mu ulevilo. Potom ho teprve kolegovÄ© odvezli do nemocnice. BruÄ¥Äjk se mnou od prvnÄ- noci spÄjval v posteli. VÄ¾dycky jsem ho odkÄ>jzala na pelech, ale jakmile mÄ›l pocit, Â¾e uÄ¾ spÄ-m, stoÄ•il se mi na krajÄ-Ä•ek postelete k nohÄjm a pak se pomaliÄ•ku rozpÄ-nal a rozpÄ-nal, aÄ¾ jsem byla nakonec jÄj v malÄ©m klubÄ-Ä•ku a on pÄ›knÄ› nataÄ¾enÄ½. NatÄjlie se mi smÄjla, protoÄ¾e si spala pohodlnÄ>. K nÄ- BruÄ¥Äjk nikdy nevlezl.

TakÄ© mÄ›l uÄjlechtilou zÄjlibu v literatuÄ™e. ZÄjsadnÄ› vÄjak svÄ½mi zuby Ä•etl knihy, kterÄ© jsme zrovna mÄ›ly rozeÄ•tenÄ© i my. Koncem mnoha detektivek mi zÄ-staly navÄ¾dy utajeny, protoÄ¾e po BruÄ¥Äjkovi uÄ¾ se Ä•etlo jen velmi obtÄ-Ä¾nÄ>. KdyÄ¾ navÄ-c NatÄjlii seÄ¾ral uÄ¾ Ä•tvrtÄj skripta, doÄ•ila jÄ- trpÄ›livost a odstÄ›hovala se na koleje.

PoslednÄ- Brutovou vÄ›tÄjÄ- akcÄ-
bylo, kdyÄ¾ seÄ¾ral postel. PÄ™iÄila jsem z pÅ™edenÄjky a v bytÄ› bylo zasnÄ-Ä¾eno. Velkou molitanovou matraci rozcupoval na maliÄ•kÄ© kousky a roznosil je pÄ›knÄ> rovnomÄ›rnÄ> po celÄ©m koberci. VrtÄ›l svÄ½m kupÄ-rovanÄ½m pahÄ½lkem a Ä•ekal na pochvalu â€“ byl pÅ™ece tak pilnÄ½... PochvÄjlila jsem ho sloÄ¾enÄ½mi novinami a pak jsem mu dlouze promlouvala do duÄje. NaklÄjnÄ›l hlavu na stranu, kroutil tÄ-m svÄ½m rozplÄ;jclÄ½m Ä•umÄjcem a tvÄjÄ™il se neskuteÄ•nÄ› legraÄ•nÄ>. Od tÄ© chvÄ-le jsem ho brala radÄji vÄjude s sebou a on se ode mÄ› ani nehnul. Ä½dnÄ© vodÄ-tko uÄ¾ jsme nepotÄ™ebovali. MIA KOBOSILOVÄ•

